

עפ"ג 8030/11/15 - ש.ל., ע"י ב"כ עו"ד אסף צברי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

17 דצמבר 2015

עפ"ג 8030-11-15 ל' נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

תמר נאות פרי

המערער

ש.ל.,

ע"י ב"כ עו"ד אסף צברי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז חיפה, מחלקה פלילית

פסק דין

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ד"ר זאיד פלאח) מיום 12.10.15 אשר ניתן בת"פ 39346-07-14. המערער הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת זקן עבירה לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפה סתם עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין; איומים עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין; והפרת הוראה חוקית עבירה לפי סעיף 287 לחוק העונשין.

המערער נדון בשל מסכת אירועים אשר התרחשה בינו למשפחתו, בעיקר בין המערער להוריו, כמתואר בעובדות כתב האישום המתוקן. יצוין בתמצית כי המערער, בעת שהיה מצוי תחת צו הרחקה ממשפחתו ומהעיר שבה הם מתגוררים, התקשר אל אמו וביקש ממנה כסף ולאחר מכן הגיע לבית הוריו, תקף את אמו וציין כי לא תתחמק ממנו. כן דחף את אביו והפילו ארצה וכתוצאה מכך נגרם לאב שבר עם תזוזה בצוואר הירך הימני. האב קרא לאחיו של המערער לעזרה ומשזה הגיע למקום תקף אותו המערער. אביו של המערער אושפז ועבר ניתוח לטיפול בשבר. במועד נוסף התקשר המערער אל אמו ואיים עליה כי יפגע בה ובאביו אם לא תיתן לו כסף.

גזר הדין של בימ"ש קמא

בגזר דינו של בימ"ש קמא נדון המערער לעונשים הבאים: 12 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו מיום 15.7.14 ועד ליום 16.9.14); מאסר לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי המערער לא יעבור אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע. נקבע כי אין מקום להורות למערער לפצות את המתלוננים לאור מצבו

הכלכלי של המערער והרקע לביצוע העבירות.

בימ"ש קמא ציין בגזר דינו כי הנאשם (המערער כאן) איננו מבין עד תום את חומרת מעשיו והחרטה שהביע בפני ביהמ"ש היא מן הפה החוצה ואיננה חרטה אמיתית. עוד נכתב כי הנאשם הגדיל לעשות כשהעיד על עצמו שהוא אדם נורמטיבי ואינו זקוק לטיפול שעה שגורם מקצועי שהוא שירות המבחן אבחן את הסכנה הנשקפת מן הנאשם במידה ולא יעבור אבחון פסיכיאטרי ושיקום משמעותי והנאשם סירב בתוקף לכך.

בימ"ש קמא סקר את האמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המערער לבימ"ש קמא. צוין כי שירות המבחן התרשם מרמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד וזאת בשל החשיבות בשילוב המערער בהליך טיפולי שאינו אפשרי בשל סירוב המערער לעבור אבחון פסיכיאטרי. על כן, בסופו של דבר, לאור סירובו של המערער לעבור אבחון פסיכיאטרי המליצה קצינת המבחן על הטלת עונש מאסר בפועל שיחדד עבורו את השלכות התנהגותו ויספק הגנה לסביבתו.

עוד ציין בימ"ש קמא בגזר דינו כי העבירות בהן הורשע המערער הינן עבירות חמורות שבוצעו כלפי שני הוריו וכלפי אחיו. המערער תקף את אביו יליד 1946 שלא היה בקו הבריאות והוא סובל מנכות צמיתה בשיעור מלא, משותק בפלג גוף תחתון והולך בעזרת מקל ואף נעזר בבניו לשם ביצוע פעולות יום יומיות. המערער גרם לשבר אצל אביו והביא לאשפוזו למספר ימים. המערער אף תקף את אמו ואת אחיו שבא לעזרת ההורים והתנהג באופן ברוטאלי כלפי בני משפחתו הקרובים ביותר. נכתב בגזר הדין כי המערער ערער את שלמות התא המשפחתי בהתנהגותו, דבר שהביא בעבר להרחקתו מבית הוריו והוא הגדיל לעשות כאשר ביצע את העבירות שעה שהיה תלוי ועומד נגדו צו הרחקה על ידי ביהמ"ש. עוד צוין כי המערער פגע בשלמות התא המשפחתי ופגע בזכותם של הוריו לחיים שלווים ושקטים וזכותם לפרטיות וכי המערער פגע בשלטון החוק שעה שהפר צו של בית המשפט הפרה ברוטאלית על ידי כך שהתקרב להוריו, יצר איתם קשר ותקף אותם וכן תקף את אחיו. צוין כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה.

בקביעת מתחם הענישה ההולם ציין בימ"ש קמא כי לקח בחשבון את הערכים שנפגעו ואת מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנהוגה וכן את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כולל חלקו המלא של המערער בביצוע העבירות, הנזק שנגרם והיה צפוי להיגרם מביצוען, כולל פגיעת אביו ואשפוזו, את הנסיבות שהביאו את המערער לבצע את העבירות שהם רצונו לקבל כסף מהוריו תוך הפרת צו בית המשפט. בימ"ש קמא לקח בחשבון את הבנתו המלאה של המערער את מעשיו, כאשר מנגד טען המערער כי הוא אדם נורמטיבי שאינו זקוק לאבחון פסיכיאטרי ושילובו בהליך שיקומי. עוד לקח בחשבון בימ"ש קמא את מצוקתו הנפשית של המערער שהביאה את שירות המבחן לבקש אבחון פסיכיאטרי ואת ניצול המערער לרעה את היותו בנם של המתלוננים בבואו לבצע את העבירות כלפיהם וכלפי אחיו. על כן, קבע בימ"ש קמא מתחם עונש הולם של מאסר בפועל הנע בין 12 חודשים ועד 36 חודשים.

באשר לעונש בתוך המתחם ציין בימ"ש קמא כי לקח בחשבון את נטילת האחריות המלאה של המערער על מעשיו שעה שהודה מיד בכל המיוחס לו לאחר תיקון כתב האישום וכן לקח בחשבון את הפגיעה של העונש במערער לרבות בשל גילו וכן את הפגיעה של העונש במשפחתו של המערער על אף שהעבירות בוצעו כלפי אותה משפחה. עוד נלקחו בחשבון הנזקים שנגרמו למערער כתוצאה מביצוע העבירות והרשעתו וכן נטילת האחריות על מעשיו. בימ"ש קמא לקח

בחשבון את העובדה שהמערער לא עשה כל מאמץ בתיקון תוצאות העבירה בכך שהוא סירב לאבחון פסיכיאטרי ובכך לא ניתן היה לשלבו בהליך שיקומי. נלקחו בחשבון גם נסיבות חייו הקשות של המערער שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות, חלופה הזמן מאז ביצוע העבירות ועד מתן גזר הדין וכן עברו הנקי של המערער. עוד נלקחו בחשבון התקופות בהן היה המערער נתון במעצר מאחורי סורג וברח במשך כחודשיים מיום 15.7.14 ועד ליום 16.9.14 ושהייתו בתנאי מעצר בית מלאים מיום 16.9.14 ועד מתן גזר הדין ב- 12.10.15. בימ"ש קמא ציין כי אינו יכול לקבוע שהנאשם הפר את מעצר הבית כפי שנכתב בתסקיר וזאת משלא הובאו בפניו ראיות לכך.

בימ"ש קמא כתב כי אינו יכול לסטות לקולא מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם מאחר שהמערער לא עבר תהליך שיקומי בשל סירובו לעבור אבחון פסיכיאטרי ולכן נקבע שהמערער לא השתקם ולא קיים סיכוי של ממש שישתקם בשל אותו סירוב. כן נקבע כי עונשו של המערער אמור להיות גבוה מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע אך בימ"ש קמא החליט להטיל עליו את הרף התחתון של המתחם שנקבע וזאת לאור עברו הנקי, הודאתו המידית, מצבו הנפשי שהצריך בקשת אבחון פסיכיאטרי וכן לאור שהייתו משך כשנה וחודש בתנאי מעצר בית מלאים.

טענות המערער

הערעור מתייחס לחומרת העונש. לטענת המערער, שגה בימ"ש קמא עת לא קיבל את בקשתו להשית עליו עונש מאסר אשר חופף את תקופת מעצרו או לחילופין תקופת מאסר אשר תרוצה בעבודות שירות בכפוף לחוות דעתו של הממונה. נטען כי בימ"ש קמא לא נתן משקל מספיק לתיקון המשמעותי בכתב האישום, לעברו הנקי של המערער, להודאתו המהירה, לרצון שלו לשתף פעולה מבחינה טיפולית עם שירות המבחן ללא קשר לאבחון אותו התבקש לעבור, לתקופת מעצר בה שהה המערער ולנסיבותיו האישיות המורכבות של המערער בתיק זה. עוד נטען כי מבחינת רמת האלימות שהופנתה כלפי אביו של המערער ואשר גרמה לחבלה חמורה מדובר באלימות ברף הנמוך ביותר ומסתכמת בדחיפה קלה בלבד, כאשר האירוע התרחש תוך כדי דין ודברים עם אמו של המערער. כן נטען כי גם התקיפה החמורה יותר שהייתה מכוונת נגד אחיו אשר הגיע לאירוע בשלב מאוחר יותר אינה מהווה תקיפה ברוטאלית של בני משפחה כפי שקבע בימ"ש קמא אלא אלימות ברף הנמוך ביותר. נטען כי העבירה החמורה של סחיטה באיומים תוקנה לעבירת איומים בלבד. עוד נטען כי מדובר באירוע לא מתוכנן, חד פעמי, אשר אירע בשיאה של תקופה מאוד מורכבת וקשה של המערער ואשר איננה מאפיינת את אישיותו של המערער, שהינו אדם ללא עבר פלילי. נטען כי המערער החליט במודע ומתוך החלטה מושכלת, תוך לקיחת אחריות מלאה ורצון למנוע את העדת המתלוננים ולחסוך בזמן שיפוטי, להודות בעובדות כתב האישום המתוקן במלואן.

המערער טוען כי בענייננו מדובר במעשים שנעשו בטווח זמנים קצר ובאותו הקשר ועם אותם מתלוננים ועל כן ניתן לראותם כאירוע אחד או למצער לקבוע מתחם ענישה אחד כולל לכל כתב האישום. נטען כי מדובר ברמת אלימות נמוכה שהופנתה נגד המתלוננים ומדובר באירוע שהתרחש לפני למעלה משנה וחצי, אשר מאז ועד היום משפחתו של המערער מלווה אותו לכל הדיונים בבית המשפט ומעוניינת בשיקומו ובחזרתו לחיק המשפחה. נטען כי בימ"ש קמא בקבעו את מתחם הענישה נמנע מלהזכיר פסיקה עליה הסתמך וקיבל את המתחם לו טענה המאשימה למרות שלא הציגה פסיקה תומכת. עוד נטען כי מדובר במערער ללא עבר פלילי, אשר שירת בצבא שירות מלא ובהמשך החל לימודים אקדמאים אשר לדאבון הלב פקד אותו משבר אישי קשה, אשר בשיאו עזב את בית הוריו והתגורר ברחוב למשך תקופה ארוכה של שנתיים. נטען כי המערער היה עסוק במשך אותה תקופה בה היה דר רחוב בהישרדות יומיומית

ולמרות זאת לא ביצע כל עבירה פלילית ולמעט העבירות בהן הורשע ניהל חיים נורמטיביים ככל שניתן למרות הקשיים בהם היה נתון. כן נטען כי החל ממעצרו בגין כתב האישום הנוכחי ועד היום נמנע המערער מלהגיע לבית הוריו. נטען כי שלמות התא המשפחתי נפגעה עקב האירועים המוזכרים בכתב האישום אך כיום נראה כי רצון כל הצדדים הינו בשיקום וחזרתו של המערער למשפחתו והכנסתו לכלא עשויה להנחית "מכת מוות" לאפשרות איחוי הקרעים המשפחתיים. עוד נטען כי מדובר במערער ללא עבר פלילי קודם שלא ריצה מאסרים בחייו והשתת מאסר יכולה להיות הרסנית במיוחד עבורו.

המערער טוען כי מתסקיר שירות המבחן הראשון שהוגש בעניינו עולה כי עובר לאירוע המתואר בכתב האישום המערער לא אכל ושתה די צורכו והגיע לבית הוריו למרות צו הרחקה מאחר שחש חוסר אונים לנוכח מצבו וקושי להיחלץ מהמצב הקשה אליו נקלע. שירות המבחן התרשם כי ברקע התנהלותו הפסולה של המערער לא עמדה הזדהות עם נורמות וערכים עברייניים אלא גורמים רגשיים כגון עלבון, דחייה ופגיעה בכבודו. בנוסף התרשם שירות המבחן כי יכולתו לתפקד כראוי נמצאת בנסיגה משמעותית וזאת עקב כוחות רבים שכיחה בניסיונותיו לשרוד את חיי הרחוב תוך בדידות רגשית, משפחתית וחברתית. נטען כי שירות המבחן ציין כי הוא מתרשם מהעדרן של אינדיקציות למעורבותו בתת תרבות עבריינית או לקיומם של יסודות התמכרותיים לצד הזדהות עם ערכים חברתיים נורמטיביים. קצינת המבחן אף הדגישה כי המתלוננים בתיק הביעו נכונות להשתלב בהליך טיפולי מקביל או משותף לזה אשר עתיד היה לעבור המערער אשר גם הביע את הסכמתו לכך. נטען כי שירות המבחן בסופו של דבר המליץ על דחיית הדיון אשר במהלך הדחייה היה אמור המערער והוריו להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן, בנוסף המליצה קצינת המבחן כי המערער יעבור אבחון פסיכיאטרי. בתסקיר נוסף מיום 15.7.15 חזר שירות המבחן על בקשתו לעריכת חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של המערער. בתסקיר הסופי שהוגש לבימ"ש קמא ביום 24.9.15 ציין שירות המבחן כי המערער מסרב לעבור אבחון פסיכיאטרי ולאור הנימוקים המפורטים בתסקיר נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית. נטען כי סירובו של המערער הוא רק בנוגע לעריכת אבחון פסיכיאטרי והוא שב ומדגיש כי הוא מעוניין בטיפול משפחתי במסגרת שירות המבחן, טיפול אותו הסכימו המתלוננים לעבור יחד. עוד נטען כי בניגוד לאמור בתסקיר שירות המבחן בנוגע להתרשמותו מרמת סיכון גבוהה ולמרות התקופה הארוכה שעברה, קצינת המבחן שוחחה עם המתלוננת שהדגישה שהמערער לא השמיע איומים כלפיה או כלפי אחרים.

לאור האמור לעיל המערער מבקש לקבל את ערעורו ולבטל את גזר דינו של בימ"ש קמא ואת עונש המאסר שהוטל עליו ולפסוק תחתיו תקופת מאסר קצרה אשר חופפת את תקופת המעצר שכבר ריצה ולחילופין תקופת מאסר שתרוצה בעבודות שירות וזאת בין היתר בשל העדר עבר פלילי, הודאה וחרטה כנה, חיסכון זמן שיפוטי, מעצר ארוך, נסיבות אישיות קשות ומורכבות, סכנה ממשית של איבוד הסיכוי לאיחוי הקרע המשפחתי, תיקון כתב האישום בצורה משמעותית וחלוף הזמן מקרות האירועים.

יצוין כי גם בדיון שהתקיים לפנינו טען המערער כי הוא בן אדם נורמטיבי והגיע למצב הזה לאחר שעבר תקופה קשה מאוד לפני כן. המערער טען כי הסכים ללכת לטיפול במסגרת שירות המבחן, אך אינו מסכים לאבחון פסיכיאטרי. המערער אף הגיש לביהמ"ש מכתב בו הוא מבקש את רחמיו של בית המשפט ומבקש לעזור לו ולהתחשב בו. הוא מצוין כי הוא הביע רצונו להשתקם אך אינו מסכים ללכת לאבחון ומבקש מבית משפט זה להתערב בעונש המאסר שנגזר עליו למרות סירובו לעבור אבחון. גם אמו של המערער ביקשה לעזור למערער ולהמיר את עונש המאסר בעבודות שירות ואף פנתה אל ביהמ"ש בכתב וביקשה להימנע משליחתו של המערער לכלא וציינה כי הם משקמים את היחסים ביניהם

ושליחתו למאסר עלולה לדרדר את התקדמותו בתהליך השיקום.

טענות המשיבה

ב"כ המשיבה ביקשה לדחות את הערעור וטענה כי המערער הורשע בשורת עבירות אלימות, כלפי זקן - אביו, וכלפי שאר בני המשפחה, הכל לאחר צו הרחקה שניתן נגדו. נטען כי מכתב האישום עולה שאין מדובר רק ב"דחיפה". כן נטען כי אין מדובר במעידה רגעית אלא פגיעה במספר בני משפחה, אלא באלימות במשך תקופה ותחושת פחד של אביו של המערער, כפי שנמסר גם לשירות המבחן. עוד נטען כי למרות הצעות ביהמ"ש המערער אינו משתף פעולה באופן מלא. שירות המבחן התרשם מסיכון גבוה להישנות המעשים ואף המליץ באופן חריג על מאסר בפועל לצורך חידוד גבולות והגנה על המשפחה. נטען כי העונש אינו חורג לחומרה באופן המצדיק התערבות של ערכאת הערעור. כן נטען כי בימ"ש קמא גזר את העונש ברף התחתון תוך שהוא מתחשב בהודאה ובשאר הנסיבות. ב"כ המשיבה הפנתה לפסיקה בעניין זה.

דין והכרעה

בנסיבות העניין, לא ניתן לקבל את טענת המערער כי מדובר במתחם ענישה שאינו ראוי או בעונש שאינו הולם. אני סבור כי לאור עמידתו של המערער על סירובו לעבור אבחון פסיכיאטרי במסגרת שירות המבחן, באופן שיאפשר לנסות ולהתאים לו מסלול טיפולי ההולם את נתוני האישיים, אין מקום להתערב בגזר דינו של בימ"ש קמא.

כידוע, ההלכה הינה כי התערבות של ערכאת הערעור ברף הענישה תעשה רק במקרים חריגים (ע"פ 1242/97 גרינברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998); ע"פ 1694/08 זוהר נ' מדינת ישראל (14.1.2009); ע"פ 8704/08 הייב נ' מדינת ישראל (23.4.2009)).

במקרה זה אני סבור כי העונש שהטיל בימ"ש קמא אינו חמור כלל ובוודאי שאינו חורג ממדיניות הענישה בעניינים כגון אלה. האלימות שנקט המערער נגד הוריו ואחיו אינה עניין של מה בכך, כל זאת כאשר כבר היה קיים צו הרחקה שאותו הפר המערער תוך רמיסת שלטון החוק וכבודם של המתלוננים, כפי שציין בימ"ש קמא בגזר דינו.

מעיון בגזר דינו של בימ"ש קמא עולה כי בימ"ש קמא לא התעלם מהנתונים המופיעים בתסקירי שירות המבחן ומכלל הנסיבות להן טוען המערער. בימ"ש קמא אף נתן משקל לעברו הנקי של המערער, להודאתו המהירה, לרצון שלו לשתף פעולה מבחינה טיפולית עם שירות המבחן ומאידך לסירובו לעבור את האבחון שהתבקש לעבור במסגרת שירות המבחן על מנת לפתוח בהליך הטיפול. כן ניתן משקל לתקופת המעצר בה שהה המערער ולנסיבותיו האישיות המורכבות.

בימ"ש קמא התייחס לרמת האלימות שהופנתה כלפי משפחתו של המערער וכפי שציין גם בימ"ש קמא, לא ניתן במקרה זה להתעלם מהנזק שנגרם לאביו של המערער כתוצאה ממעשי המערער, גם אם מדובר רק ב"דחיפה".

אמנם בימ"ש קמא לא הפנה לפסיקה לפיה נקבע מתחם הענישה, אך כאמור, אין מדובר במתחם ענישה שאינו ראוי

בנסיבות העניין. כאמור, גם העונש שהוטל על המערער הינו עונש הולם בנסיבות העניין.

בימ"ש קמא כתב בגזר דינו כי אינו יכול לסטות לקולא מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם מאחר שהמערער לא עבר תהליך שיקומי בשל סירובו לעבור אבחון פסיכיאטרי ולכן נקבע שהמערער לא השתקם ולא קיים סיכוי של ממש שישתקם בשל אותו סירוב. כן נקבע כי עונשו של המערער אמור להיות גבוה מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע אך בימ"ש קמא החליט להטיל עליו את הרף התחתון של המתחם שנקבע וזאת לאור עברו הנקי, הודאתו המידית, מצבו הנפשי שהצריך בקשת אבחון פסיכיאטרי וכן לאור שהייתו משך כשנה וחודש בתנאי מעצר בית מלאים.

בנסיבות העניין, נראה כי בימ"ש קמא עשה ככל יכולתו כדי לתת למערער את ההזדמנות ללכת בדרך של מסלול שיקומי ולקבל את עזרת שירות המבחן בשיקומו, אך המערער דחה כל אפשרות לגיבוש תכנית טיפולית המותאמת לצרכיו ולמצבו כאשר סירב לעריכת אבחון פסיכיאטרי בעניינו.

לאור העובדה ששירות המבחן התרשם מרמת סיכון גבוהה מאוד להישנות עבירות דומות בעתיד ולאור התנגדותו של המערער לשתף פעולה עם גורמי הטיפול באמצעות ביצוע אבחון פסיכיאטרי, אשר מהווה כלי מרכזי בגיבוש תכנית טיפולית עבורו ובהערכת רמת הסיכון הנשקפת מהתנהגותו, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ על הטלת עונש של מאסר אשר יחדד עבור המערער את השלכות התנהגותו ויספק הגנה לסביבתו. בנסיבות אלו לא היה לבימ"ש קמא מנוס מלגזור את דינו של המערער בהתאם למתחם העונש ההולם שנקבע. העונש, כאמור, נגזר ברף התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע וזאת לאור נסיבותיו של המערער כפי שפורטו בגזר הדין ובטיעוני המערער.

נוסיף עוד כי גם בערעור בפנינו הבהיר ההרכב ארוכות למערער את המשמעויות הצפויות של סירובו לעבור אבחון, באופן שיאפשר את שילובו בהליכי טיפול ושיקום שיוטעמו לצרכיו. המערער סירב לשתף פעולה בכל תוקף, הגם שהמשמעויות הוסברו לו במפורש.

לאור המפורט לעיל, משניתנה למערער ההזדמנות ללכת בדרך של מסלול שיקומי אך זה סירב לקבל את היד המושטת לעזרה ואת ההזדמנות שניתנה לו, ואף במסגרת הדיון שהתקיים לפנינו בערעור ובמכתב שהגיש המערער לעניין זה סירב שוב המערער לעבור אבחון במסגרת שירות המבחן, ככלי בגיבוש תכנית טיפולית, אין מנוס מלדחות את הערעור. לטעמי לא נפל בגזר דינו של בימ"ש קמא כל פגם המצדיק התערבות וגזר הדין איננו חורג לחומרה ממדיניות הענישה בנסיבות המקרה.

נעיר עוד כי יתכן שדווקא בהיותו של המערער נתון במאסר יתכן שיהיה אפשרי לשלבו בהליכי טיפול ושיקום שיותאמו לצרכיו וזאת בהתחשב במרווח חופש ההחלטה והפעולה שיש לאסיר במסגרות אלו.

אשר על כן אציע לחברותי להרכב כי נורה על דחיית בערעור.

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

השופטת ב' טאובר:

אני מסכימה.

**בטינה טאובר,
שופטת**

השופטת ת' נאות-פרי:

סברתי בתחילה, כי ניתן היה לשקול לגזור על המערער עונש נמוך במעט, למרות חומרת הדברים, ואולי אף ניתן היה להורות על כך שחלק מהתקופה תרוצה בעבודות שירות - אך הכל היה תלוי בנכונות אמיתית מצד הנאשם.

במהלך הדיון ניסה ההרכב לבחון שוב ושוב, לא רק את נכונותו לעבור את האבחון, אלא גם את הסיבות לסירובו. סברתי, כי יתכן והמערער יציג בפנינו סיבות לאותו סירוב - ולו הייתי מתרשמת שיש בהן טעם, יתכן והיה ניתן להמשיך בבירור. אלא שהמערער נותר איתן בדעתו לגבי הסירוב, מיאן לספק הסבר ורק חזר פעם אחר פעם על הטענה שהוא מוכן להליך טיפולי אלא שהוא מסרב לאבחון. לא הועלה כי נימוק שיהא בו כדי להסביר מדוע המערער אינו מוכן לבצע את האבחון - והמסקנה הינה שהוא מסכים להליך אך בתנאים "שלו" ולא על פי הצרכים וההמלצות המקצועיות של שירות המבחן.

נוקשות מחשבתית זו, מעוררת בי תהיות ומעיבה על האפשרות ללכת לקראת המערער - כפי שהוא מבקש. ויובהר - שוכנעתי כי האבחון חיוני, סומך על צורך טיפולי מקצועי, וכי אין המדובר ב"סתם מכשלה" שהציב שירות המבחן, אשר מונעת הליך טיפולי ומונעת המלצה שונה. מכאן, שבהעדר שיתוף פעולה מלא, "בתנאים של שירות המבחן" - לא רק שאין המלצה לענישה שאינה מאסר בפועל, אזי שההמלצה היא למאסר שכזה, ובהעדר טיפול - רף המסוכנות גבוה וכך גם הסיכוי להישנות מעשים דומים.

לכן, הגם שבלב כבד, אני מצטרפת לעמדת האב"ד - השופט שפירא, ס.נ.נ.

תמר נאות פרי, שופטת

הוחלט כאמור לדחות את הערעור. המערער יתייצב למאסרו בבית מעצר קישון ביום א' 3.1.16 עד השעה 9:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

נעיר כי הוראנו לעכב את מועד תחילת מאסרו עד לתאריך שצוין לעיל כדי לאפשר למערער לעבור הליך של מיון מוקדם וכן להעריך למאסרו. התנאים שנקבעו בעבר לעיכוב ביצוע המאסר יישארו בעינם עד להתייצבותו אצל שב"ס במועד שנקבע.

ניתן היום, ה' טבת תשע"ו,
17 דצמבר 2015, במעמד
המערער, ב"כ המערער
וב"כ המשיבה.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

**בטינה טאובר,
שופטת**

תמר נאות פרי, שופטת